

Η ήρα από το στάρι #07 – του Σωτήρη Παστάκα

Γιώργος Πρεβεδουράκης
Οδός Ρόδων
Πανοπτικόν, 2018

Οι δύο Γουόλτ ή όταν ο Γουϊτμαν συνάντησε τον Ντίσνεϊ

«Ξεχάστε τον παραπλανητικό τίτλο, δεν έχουμε να κάνουμε με ρόδα. Γαρύφαλλα ριγμένα πάνω στο φέρετρο της πατρίδας είναι αυτοί οι στίχοι». Συνηθίζω να κλείνω πάντα με μια ανατροπή τα μαθήματα βιωματικής γραφής, έτσι και φέτος στις Μηλιές, στο τελευταίο μάθημα τους διάβασα Γιώργο Πρεβεδουράκη, αφού τους έσπασα τα δάκτυλα να γράφουν σωστά. Το εξιτήριο μάθημα ήταν λοιπόν, πώς να μην γράφουμε «σωστά». Όπως έλεγε κάπου και ο Χάρης Βλαβιανός, έχουμε μπουχτίσει με τη σωστή γραφή, και τα τετραγωνισμένα ποιήματα που ακολουθούν την πεπατημένη και γράφονται με απόλυτο σεβασμό στην καλλιγραφία κι εν τέλει αποτελούν την ήρα που πνίγει τα σιτηρά.

Ο Γιώργος Πρεβεδουράκης (γεν. 1978), με τη φετινή συλλογή αποδεικνύεται ποιητής πνοής. Έχει στήθος (που θα 'λεγε κι ο Καρούζος). Πηγαίās, απρόσκοπτης έμπνευσης και στεντόρειας φωνής. Ένας χείμαρρος από λέξεις, εικόνες, λογοπαίγνια και μεταφορική χρήση μιας αδάμαστης γλώσσας που φτάνει γρήγορα το plateau, την κορύφωση και επιμένει, δεν υποχωρεί, παραμένοντας σε μια κατάσταση πυρέσσουσας σάρκας, προσιδιάζοντας την περηφάνια του τάντρα-γιόγκα και του τραγουδιστή των Police, Sting πως έκανε σεξ ακαταπαύστως για 18 ολόκληρες ώρες. Από τα δεκατρία τραγούδια του soundtrack της συλλογής, όπως παρατίθεται στην τελευταία σελίδα, μπορεί να απουσιάζει ο συγκεκριμένος τραγουδιστής, αλλά γνωρίζουμε πολύ καλά πως όσα αποσιωπούμε είναι τα σημαίνοντα. Όπως δεν μπορεί να αποκρυφτεί το γεγονός πως είναι ένα και μοναδικό ποίημα γραμμένο στο χέρι. Μετά την πρώτη ανάγνωση το μόνο που ρώτησα τον ποιητή ήταν αν το είχε γράψει με τον παραδοσιακό τρόπο: με τα δάκτυλα να κρατούν το στυλογράφο και να γαργαλούν το χαρτί, να το τρυπουν και να το ξεσκίζουν. Το παραδέχτηκε, αμέσως. Φυσικά και καθαρογράφηκε στον υπολογιστή, και πέρασε από τη μονταζέρα του Ντίσνεϊ, (μπαρδόν του Δεσποινιάδη, ήθελα να πω, ο οποίος μας παραδίδει ένα τυπογραφικό επίτευγμα). Όσο μπορούμε να μεταβολίζουμε τα τραύματα και να τα αποβάλουμε ως θαύματα, το μοναδικό προνόμιο που μας απέμεινε, σε αυτό το περιβάλλον καρτούν που έχει μετατραπεί η καθημερινότητά μας, είναι να ξεκινήσουμε και πάλι από το εγώ, να διακηρύξουμε τη ναρκισσιστική στάση μας απέναντι σε μια συνθήκη που δεν αποδεχόμαστε αλλά μας καθορίζει. Να ξεκινήσουμε και πάλι από το ΕΓΩ του Γουϊτμαν αναγνωρίζοντάς το ως την ιδρυτική συνθήκη κάθε ποιήματος, ένα «εγώ» που δεν παραμένει ανέπαφο στον πληθυντικό των οικείων παθών και τις παρακαταθήκες της φυλής, για να αποτινάξουμε το προσωπικό μας αδιέξοδο, και να δείξουμε το δρόμο στους φίλους μας. Όσοι πιστοί προσέλθετε, δεν έχουμε πλέον χρόνο:

το app με πληροφορεί πως όπου να 'ναι θα κλείσει ο καιρός
κι από τον ουρανό θα ξεβραστούν φύκια λεπρά και σαρκοβόρα

να τα μαζεύουμε λοιπόν, να τα μαζεύουμε εσπευσμένα
εγκαταλείποντας τα λόγια και τις πράξεις μας
στον πάτο της ρεματιάς

ανείπωτα Βύρωνα ανείπωτα όλα

Ο Βύρωνας Λεοντάρης λοιπόν, κλείνει αυτό το ποίημα που έχει όλα τα φόντα να γίνει το **Άξιον εστί** του εικοστού πρώτου αιώνα. Ευτυχώς δεν είμαι κριτικός, και γράφοντας ως ποιητής έχω το ελεύθερο να πω και καμιά υπερβολή... Ο άθλος του δικού μας Γουώλτ (όπως τον προσφωνώ, μεταξύ μας, γιατί στο «Κλέφτικο» μπορεί να πάτησε στον Γκίνσμπεργκ, αλλά τον χρησιμοποίησε μόνο ως βατήρα για να φτάσει τον Γουϊτμαν), είναι απλώς το στοίχημα που βάζει με όλη την ελληνική γραμματολογία: να αποτινάξουμε το χτικιό της γενιάς του τριάντα και να πάμε ένα βήμα παρακάτω. Έχοντας ως προστάτες αγγέλους τον Λεοντάρη και τον Καρούζο, ας επιχειρήσουμε έστω κι απονενομημένα να αποτινάξουμε το ζυγό της σωστής ποίησης της γενιάς του τριάντα γιατί διαφορετικά ελληνική ποίηση που να μιλάει συμπαντικά, δεν πρόκειται να ξανάχουμε. Εδώ θα είμαστε ο Γουώλτ κι εγώ, να το κουβεντιάσουμε πάλι σε τριάντα χρόνια.